
La Revista

Número 12

CEPA Enric Valor. Alzira

Desembre 2013

A photograph of a school hallway with desks and chairs, overlaid with large, stylized yellow text. The hallway is brightly lit with fluorescent lights on the ceiling. On the left wall, there is a bulletin board with various notices and a fire alarm pull station. The floor is dark and reflective. The text 'L'escola,' is positioned in the upper middle, and 'amenaçada' is at the bottom, both in a large, bubbly, yellow font with a red outline.

L'escola,
amenaçada



Amb el present comunicat els informem que a partir del proper cap de setmana no estarem amb vostés. Agafem un merescut descans fins al dia 7 de gener de 2014. Els desitgem un bon Nadal, i un any 2014 ple d'alegria i benestar per a vostés i les seues famílies.

Atentament,

L'encisam, el bròquil, la col, la bajoqueta, totes les verdures, el pa integral, la fruita, la llet desnatada, el peix, el iogurt...

PD

Aquests dies els atendran, amb el mateix interès de sempre... les gambes, les xulles de corder i el rellomello al Wellington; la mantega i el puré, el pollastre farcit, la cuixa de corder i les salses, els pastissets de moniato, els torrons, les coques d'ametlla, les neules i els bunyols; el vi, la cervesa, el cava, l'anís i la mistela, el rom, el whisky i el gin tonic.

Gràcies per la seua atenció

i

BONES FESTES!



La Revista

Publicació del CFPA Enric Valor d'Alzira

Directors

Isabel Andrés i Xavier Naval

Editorial

Política guanya a educació. Sempre?

La decisió del govern municipal d'Alzira de desmantellar les instal·lacions de l'escola d'adults amb la intenció de posar en el mateix lloc una oficina d'atenció al ciutadà (OAC), ha despertat en tota la nostra comunitat educativa una lògica reacció de rebuig i indignació. És tracta, pel que sembla, d'un acte d'arbitrarietat política, ja que no es justifica per cap necessitat urgent del municipi, ni té sentit en un moment d'extrema crisi econòmica tant entre les famílies com en els ajuntaments, quan més necessari resulta rendibilitzar els recursos que tenim. Que les instal·lacions foren inaugurades fa tres anys pels mateixos que ara volen destruir-les, afig una nota d'absurditat a una decisió que menysprea els usuaris d'aquest centre i l'educació en general.

La mesura fa l'efecte de ser una ocurrència "genial" i i això sembla corroborar-ho el fet que l'ajuntament es nega obstinadament a donar les explicacions que justifiquen una decisió tan incomprendible. Quan l'equip directiu de l'EPA Enric Valor,

els diferents grups polítics de l'oposició, l'Associació d'Alumnes del centre o els periodistes de diversos mitjans de comunicació hem demanat que ens expliquen les raons per a posar l'OAC en una escola acabada de construir i a ple rendiment, quins seran els costos econòmics de l'operació, quins són els informes en què s'han basat, etc., la resposta sempre és la mateixa: els tècnics ho ha dit. ¿Des de quan els "tècnics" fan i desfan? I a més ¿quins tècnics, quins informes, quins criteris...? No ho diuen. O no tenen raons convincents, o si en tenen no volen que les coneguem.

Quan, davant de tal actitud, l'escola ha començat a donar publicitat al nostre cas, el govern local ha reaccionat amb irritació, i ha acusat els alumnes d'estar manipulats per raons polítiques. Això és, a més de ridícul, una falta de respecte (una més) per als nostres alumnes. L'EPA no és una guarderia, ni els alumnes tan estúpids com els fa l'alcalde Bastidas. A l'escola d'adults tenim gent de molt diversa extracció social i amb nivells culturals molt variats,

però la seua reacció a les pretensions de l'ajuntament ha sigut unànime i magnífica, com s'ha vist en la massiva recollida de firmes i la seua assistència als plens i reunions de l'ajuntament. Dubtem que tots els que han participat en tals actuacions puguen ser influïts tan fàcilment.

Entre els matriculats a l'EPA tenim una enorme quantitat de titulats: arquitectes, professors de primària i secundària, infermeres i metges, altres llicenciats diversos, funcionaris de moltes rames de l'administració... Uns, jubilats; altres, en actiu; molts, esperant una faena, per desgràcia.

Però també tenim alumnes que, si bé no poden exhibir títols superiors, mostren una actitud de superació i una força de voluntat encomiables, i és d'ells de qui més orgullosos ens sentim. Els polítics potser no ho saben (o no els importa), però per a aquests alumnes les escoles d'adults són un mitjà insubstituïble per a la seua formació personal i laboral. Per a aquestes persones admirables, que veiem créixer en les nostres aules, un curs darrere

l'altre, en coneixements, en ambició i en autoestima, és per a qui volem preservar les millors instal·lacions educatives. I les millors són les que tenim ara. Les de l'escola Enric Valor d'Alzira, a la Ronda d'Algemésí, número 2.

Si l'alcalde vol millorar les instal·lacions de l'EPA (com diu), no té sentit destruir-les i enviar-nos a un edifici antic i inhòspit. Nosaltres no li hem demanat mai més espai: ens hem adaptat molt bé al que tenim. Que ens concedisca l'administratiu que demanem des de fa molts anys, o un conserge, que no li faltará faena, o un aparcament de bicicletes...

I si l'ajuntament d'Alzira vol una *ciutat intel·ligent*, hauria de començar per prendre decisions intel·ligents. Fer (i pagar) dos voltes la mateixa escola no demostra intel·ligència ni previsió.

Nosaltres volem només que ens deixen treballar en pau i que no sacrifiquen la nostra escola (i els diners dels alzirens) amb la finalitat de guanyar mèrits per a les pròximes eleccions i un parell de titulars en el diari.

Això, i més respecte, i més educació.

Història d'un destrellat

Era la primera setmana de juliol quan una regidora de l'Ajuntament requereix la presència en aquest organisme del director de l'EPA.

En aquesta reunió l'informa que s'ha pres la decisió de situar en les instal·lacions del centre d'adults l'Oficina d'Atenció al Ciutadà (OAC), i de traslladar, ja per a principis del 2014, l'EPA a l'edifici de La Parrilla. Després de la perplexitat inicial, el representant del centre afirma que és nou en el càrrec i que és el Consell Escolar qui ha d'estar informat del fet... Convidat a visitar l'edifici on es pretén traslladar el centre, hi va acompanyat per l'arquitecte municipal. Encara més sorprès en veure l'edifici, anuncia al tècnic de l'ajuntament, que **TOT EL RECINTE ÉS UN DESASTRE**, i que millor convocar per a un altre dia al col·lectiu d'ensenyants perquè vegem, in situ, el mostrat al director. Dues setmanes després, tot el professorat, acompanyat per l'arquitecte, visita el lloc... Com a resum, i després de mostrar la incredulitat davant el que s'estava oferint... concloem que allò és un **BALAFIAMENT INCREÏBLE**. Destruir un edifici inaugurat al juny de 2010 per a crear

allí una oficina i traslladar a un col·lectiu d'uns 1000 alumnes a un edifici antic, que ha necessitat un reforç en la seua estructura, que està fet un solar per dins, dividit en dues plantes, compartit amb una associació de jubilats, en una zona de trànsit constant, tant de vehicles com de vianants, de difícil estacionament i amb una infinitat més d'inconvenients... Mostrats els plànols per l'arquitecte,

la seua sorpresa així com el seu rebuig al fet que es destrosse el centre actual per a crear una oficina.

L'acta de la reunió es remet a tots els mitjans de comunicació i a les diferents forces polítiques de la ciutat, inclosa la del partit en el govern, segons consta en el registre de sortida en la correspondència de l'escola. Via PROP sol·licitem una reunió amb l'alcaldeessa d'Alzira, Elena Bastidas, per

L'Alcaldeessa respon, de Ràdio Alzira, aquesta afirma que amb una inversió mínima (50.000 €) La Parrilla estarà en condicions d'albergar l'EPA. **INCREÏBLE**, perquè està tot per fer: aules, banys, sòls, instal·lacions elèctriques i de xarxa informàtica, climatització, persianes, etc. i de forma oficial, continua sense arribar-nos cap informació per part de cap administració, ni local ni educativa.

Uns dies després es fa reunió, amb l'assistència de l'Alcaldeessa, l'arquitecte municipal, una regidora (no la d'Educació), la presidenta de l'Associació d'Alumnes, (i membre del consell escolar) Isabel Albert, i el director de l'escola. S'exposen els pros i els contres de sengles edificis, però ens informen als representants de l'escola que ja està tot decidit, perquè els tècnics de l'ajuntament han aconsellat que el millor espai per situar l'OAC és l'actual edifici ocupat per l'EPA. Continuem amb la perplexitat i la sorpresa... En definitiva, que és una decisió política inamovible, diuen. Decepció total i a casa.

A partir d'este punt... notes en premsa per part de l'equip de govern municipal, que si fem manipulació, que si donem mala informació,



s'opta per informar el Consell Escolar del centre (màxim òrgan de govern). Aquest, reunint el dia 11 de setembre, després de veure els plànols i coneixent la ubicació de l'edifici, mostra

rebre informació de la primera autoritat respecte del pretés trasllat, ja que de manera formal (escrita) ni el centre ni la inspecció educativa en tenen constància. El dia 12 de setembre, en

Els alumnes es mouen en defensa de l'escola

que si recollida de signatures de forma enganyosa, un afirmar hui i rectificar l'endemà... que només falta endreçar l'entrada i traslladar les pissarres... que com a mínim les condicions seran iguals... Que els diners no seran problema: el dia 12 de setembre eren 50.000€; una setmana després ja són 90.000 €. Posteriorment, en el ple del dia 27 de novembre, 150.000 € en el proper pressupost... i tot això a pesar que reafirma que només falten obres menors... Però cap d'informe de Conselleria autoritzant l'ús de l'edifici de La Parrilla per a l'EPA.

Durant aquest temps, rebem visites en l'escola dels mitjans de comunicació, dels partits polítics en l'oposició, fins i tot de la diputada autonòmica Pilar Sarrión, i tots demanant informació a l'ajuntament... Però no aconseguen res de res. Ni tan sols autorització per a poder visitar els locals de La Parrilla. Per sobre de totes les opinions en contra, volen l'OAC a la nostra escola i l'EPA de nòmada, recordant temps recents... passejant d'un lloc a un altre ultratjant l'educació... i aquest conte que, per desgràcia, continua i no acaba...

Isidoro Belda

Al llarg dels mesos d'octubre i novembre passats el conflicte amb l'ajuntament d'Alzira va cobrar protagonisme en els mitjans de comunicació local: *Ribera Express*, *El Seis Doble*, *Levante*, *Ràdio Alzira*, etc. El govern municipal es negava a donar explicacions raonables sobre el desmantellament de la nostra escola però al mateix temps es dedicava a propalar informació falsa sobre la qüestió i acusava els nostres estudiants d'estar manipulats i malinformatos. Açò va originar un sentiment d'indignació que es va estendre per tots els cursos, on va anar estenent-se la idea de fer front a aquells atacs i deixar veure a l'alcaldesa de la



ciutat que s'enfrontaria a la resistència dels seus perjudicats per la seua decisió: els alumnes.

Un grup d'ells va voler assistir a les deliberacions del ple extraordinari del dia 26 (a les 8 del matí) per fer acte de presència i intentar mostrar la seua posició, però no van poder intervenir perquè no hi va haver torn obert de preguntes. L'ende-

mà, dia 27 es fer un altre ple (ara ordinari) i de nou un bon grup d'alumnes i professors del centre hi van anar i ara sí que van poder participar (a altres hores de la nit) fent preguntes a l'alcaldesa i mostrant la seua negativa a abandonar les instal·lacions actuals.

Reproduïm ací algunes impressions d'aquells que van assistir a aquelles ses-

24 | JUEVES, 31 DE OCTUBRE DE 2013

La Ribera

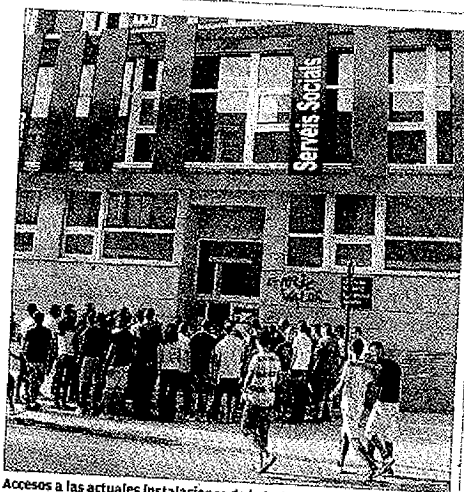
La escuela de adultos de Alzira reúne más de 2.500 firmas contra su traslado a la Parrilla

► El Consejo Escolar impulsó hace dos semanas la recogida de firmas, que presentará al consistorio para mostrar su oposición al traslado

P.F. ALZIRA
 ■ La Escuela Permanente de Adultos (EPA) Iluro Valor de Alzira ha reunido en apenas dos semanas más de 2.500 firmas contra el traslado de estas instalaciones al edificio de La Parrilla y secundando la resolución del Consejo Escolar del centro que, tras conocer de forma oficiosa las intenciones del ayuntamiento, expresó su «rechazo absoluto» al cambio

do a la alcaldesa de Alzira, Elena Bastidas, la resolución del Consejo Escolar y que no han tenido ningún nuevo contacto con el ayuntamiento. La asociación de alumnos solicitó en aquel momento una cita con la alcaldesa aunque, hasta el momento, nadie les ha contestado, indicaron.

El Consejo Escolar ya valoró como un «gravísimo error de gestión municipal» desmantelar unas



Accesos a las actuales instalaciones de la EPA. VÍCTOR M. PASTOR

ISABEL AGUILAR (PSPV)

«Bastidas gobierna a golpe de improvisación y debería escuchar»

bernar a golpe de improvisación sin meditar las consecuencias que pueden acarrear sus decisiones.
 La líder local del PSPV, Isabela Aguilar, se

sions, en molts casos per primera vegada.

És el cas, per exemple, de **Rubén, 19 anys (GES II)**: “Ningú em va obligar a anar. Vaig acudir per a informar-me del que pretenen fer amb l’escola d’adults. El fet de traslladar-la a altres instal·lacions no afavoreix ni a l’alumnat ni al claustre”. També el de **Susana, 18 anys (GES I)**, que no s’esperava el que va veure: “Els regidors no tenen molt de respecte als companys de l’ajuntament.”

Ana M^a Bataller, M^a Carmen Adriá, Gloria Navarro (Neo II)

Somos un grupo de mujeres asistentes a la escuela de adultos. La más joven tiene 70 años y la mayor 80.

Estamos tres años disfrutando de nuestra escuela (ver *La Revista* núm. 7 de febrero de 2011) y como ya estamos en la recta final de nuestras vidas, nos gustaría terminarla asistiendo a estas clases. Porque creemos que nuestras aulas están perfectamente acondicionadas con calefacción, refrigeración y muy acogedoras. Por eso no vemos motivo para que nos tengamos que trasladar. Les estaríamos muy agradecidos si nos die-

Són molts els alumnes que remarquen la falta d’atenció i de cortesia de la majoria quan parlaven els de l’oposició, i el mal efecte d’una alcaldessa que es posa a mirar el mòbil durant les intervencions. Susana no es va quedar fins al final del ple: “Me’n vaig anar abans perquè no ho podia suportar. Diuen que Espanya és un país lliure, però l’alcaldessa a nosaltres no ens deixava expressar-nos. Si algú aplaudia una cosa que ella deia, no era problema,

ran su verdadero motivo.

Nos hemos adaptado muy bien a nuestra escuela a la que vamos muy a gusto y, con la edad que tenemos, la mayoría avanzada, nos obligarán a quedarnos en casa. Lo cual no será nada extraño si no nos tienen en cuenta.

Otra cosa o inconveniente es que como esa zona es peatonal las personas, que por su poca movilidad, vienen con vehículo allí lo tienen difícil. Aquí tenemos sitio para aparcar, cosa que allí no hay.

Les rogamus que capaciten y tengan en cuenta las quejas de estas personas que no pedimos nada más que lo que ya es nuestro, y encima ya está hecho.



però quan algú aplaudia una opinió en contra seua, s’enfadava i demanava silenci”. **Ulisses, 23 anys (GES-I)** hi està d’acord, i afig: “Açò és una falsa democràcia. Més pareixen les normes d’una dictadura. Poden robar milions sense problema, però nosaltres no podem protestar, i quan protestem diuen que estem coaccionats”

Thor, 25 anys (GES-II) també va acudir als plens de l’ajuntament amb la intenció d’escoltar quines explicacions podia donar Elena Bastidas, i ara preferiria no haver-ho fet. “Em molesta molt que els polítics actuen com si les seues accions no afectaren a ningú, més em molesta vore’m afectat per una d’elles, i encara més quan en un intent d’eixir endavant ens taxen d’ignorants i manipulats. Em veig clavats dins

del circ de la política municipal, que és la cosa més *barriobajera* que es pot vore en la política”.

Sobre el futur de l’escola té una visió molt crítica, que veu víctima d’un “sistema caduc i desfasat”: “No sé si hi ha edificis preparats per a acollir l’escola d’adults, però sí queestic segur que hi ha d’haver milers de llocs on clavar l’oficineteta de l’alcaldessa. Ara, si l’escola sols es defén amb recollides de firmes i poc més, ja podem començar a empaquetar per a anar-nos-en al Parra de nit i a l’Escola d’Idiomes de matí. Cap polític ens solucionarà el problema. L’oposició només busca remor perquè les seues sigles arriben a més orelles, però poc els interessa l’arrel del problema. Mentrestant, l’equip de govern no busca res, sols poder tirar avall l’escola i posar una tauleta.”

Reunió a l'Ajuntament

L'endemà després del ple ordinari (que s'allarga fins a les 2 de la nit), al qual havien assistit un bon grup d'alumnes, una delegació de sis persones de la Junta de l'Associació d'Alumnes va acudir a l'Ajuntament d'Alzira, a l'audiència que l'alcaldeessa els havia concedit per fi, després de moltes setmanes d'espera.

En arribar a l'ajuntament es van unir a la delegació un altre grup d'alumnes que volien participar també en la reunió i tots junts anaren a trobar-se amb Elena Bastidas. La sorpresa va ser que, amb l'alcaldeessa es van trobar la regidora d'Educació, l'arquitecte municipal, el secretari de l'Ajuntament, i el tècnic d'Urbanisme.

La intenció de la delegació dels alumnes de l'As-

sociació era la de llegir davant de l'alcaldeessa el comunicat que havien redactat (reproduït en la pàgina següent). Després de llegir el comunicat, alguns dels delegats de l'Associació es disposaren a anar-se'n tal com havien acordat prèviament. Tal "desplamt" va molestar molt la senyora Bastidas i, donada la presència d'altres alumnes que sí que volien continuar la reunió, els delegats optaren per continuar presents.

El que seguí fou bàsicament un diàleg de sords. Els representants de l'ajuntament (l'un darrere l'altre) intentaren per tots els mitjans convèncer els alumnes que "tot estaria igual o millor" i llevaven importància a les inconveniències que els plantejaven els alumnes, i a les quals no creuen capaços d'oferir



cap solució: falta d'aparcament, ascensors insuficients, aules estretes i de mala visibilitat, dificultat d'accés per a les persones majors, etc.

Acabada la reunió, Isabel Albert, presidenta de l'Associació d'Alumnes, manifestava a la premsa que "hi ha molta tristor i malestar pel trasllat". Sobre les explicacions de l'alcaldeessa en el plenari i en la reunió posterior digué: "No ens han conven-

cut perquè estem molt a gust en l'actual edifici, que ha costat molts diners".



Laura Gregori, 31 anys, esteticista, (Ges II).

Vaig acudir als diversos plenaris per poder informar-me més àmpliament del futur de les nostres instal·lacions i la incomoditat d'haver de traslladar-nos.

Jo destacaria la poca voluntat que va tindre l'alcaldeessa i el seu equip per escoltar-nos a nosaltres, els seus ciutadans, i vore el que realment es pot fer, perquè nosaltres vàrem ser capaços

de donar-li opcions i ella ni tan sols les va estudiar, demostrant-ho a l'endemà a primera hora en una entrevista que li van fer a la ràdio a la regidora d'educació, on li preguntaven pel trasllat de l'escola d'adults i on ella va respondre que el canvi era imminent, no hi ha més opcions, i que quan la conselleria responga es posarà en marxa.

També es pogueren observar diverses faltes

d'educació de la mateixa alcaldessa, quan mentre l'oposició li demanava ajudes per als ciutadans i els nostres majors i ella es dedicava a somriure mirant-se el mòbil.

Jo veig el futur de l'escola molt inadequat, ja que ara disposem d'aules pedagògicament adequades, amb els avanços necessaris i ubicada cap als afores amb llocs d'aparcament i tranquil·litat. So-

bretot perquè a l'edifici la Parrilla que és on ens volen ubicar, és un edifici molt antic i molt cèntric que no ens facilita ni l'aparcament a la gent que ve de fora, ni als minusvàlids que acudeixen al centre per a formar-se a diari i sobretot quan fer festes es tanquen tots els carrers del voltant i neguen l'accés però aquest lloc també comporta més pas de gent i més soroll que molesta en les classes.

Comunicat que l'Associació d'Alumnes va presentar
a l'Ajuntament d'Alzira en la reunió del passat mes de novembre

Los componentes de la Junta Directiva de la Asociación de Alumnos del CFFPA Enric Valor de Alzira representamos a más de 1000 alumnos matriculados en nuestro centro. Detrás de nosotros no sólo están esos mil alumnos, la mayoría ciudadanos de Alzira, sino también sus familias y amigos. Este colectivo social está dispuesto a tomar todas las medidas de presión a su alcance para mostrar firmemente su rechazo al desmantelamiento del centro y a su traslado a unas dependencias improvisadas e inadecuadas para la labor docente.

Queremos transmitir las inquietudes, el desasosiego e incluso, en muchos de estos alumnos, su enfado y su falta de confianza hacia el gobierno local que está a punto de tomar una decisión trascendental en contra del desarrollo normal de las actividades lectivas de la escuela de adultos.

Hay alumnos mayores, jubilados, con problemas de movilidad que se han enterado de que las clases, ahora en aulas cómodas de acceder, se darán en un 2º o en un 3er piso. Y saben que así no podrán seguir asistiendo. Saben que es una vuelta a condiciones ya superadas; un lugar con techos altos, difícil de calentar en invierno y muy caluroso cuando llega la primavera.

Además, la ubicación de la escuela ya ha pasado por suficientes despropósitos en los últimos ocho o diez años como para volver al punto de partida. En efecto, desde que se echó abajo el antiguo edificio, los alumnos, y también los profesores, hemos tenido la incomodidad de asistir a clases en aulas de prestado en otros centros de Alzira. Y cuando por fin hace cuatro años entramos en el nuevo edificio, construido ex profeso para albergar las aulas de la escuela, ayudamos a los profesores aportando nuestro trabajo y colaborando económicamente. Se subsanaron las deficiencias de material escolar, de mobiliario para los despachos de dirección, jefatura de estudios, secretaría, se mandó hacer armarios empotrados para los huecos desaprovechados, se instalaron cañones audiovisuales en todas las aulas, etc. Se ha gastado mucho dinero y se ha trabajado muchas horas codo con codo con los profesores para tener un espacio digno.

Estas son algunas de las razones por las cuales el gobierno de la ciudad no debe ignorar que la decisión que está a punto de tomar no le es grata a un órgano vital, numeroso y muy activo del cuerpo cultural y educativo de Alzira. Y debe, sin embargo, sentirse orgulloso de la labor que realiza dentro del entramado social de la ciudad. Seguro que este ayuntamiento, si es sensible a las razones expuestas y al rechazo firme de la comunidad escolar del Centro de Adultos, sabrá rectificar y no tomar la decisión equivocada.

Alzira, 27 de noviembre de 2013

Eva M^a Guzmán (GES I)

Bueno no sé si será ese el propósito, pero hoy (25 de noviembre) que asistí al pleno de buena mañana, lo que sí me quedó muy claro es que lo que allí propone la oposición no interesa, ni para un cambio de impresiones.

La dedicación a las risitas, al móvil... y con la partida ganada de antemano ante sus súbditos. Es bochornoso ver que ningún punto del orden del día es digno de atención. Como ciudadana de este nuestro pueblo, la impresión de hoy es que nos gobierna Franco, en su resurrección y un puro caciquismo.

Andamos sobrados de dirigentes a los que les encantan las medallas, son fieles a ideas que no van con la realidad social, viven en burbujas protegidas y aleccionadas para la aniquilación de todo lo que no sea derecha, opus y demás tendencias. Los ciudadanos

y sus problemas les importan un bledo, según mi percepción directa de hoy. No les inquieta ni la dependencia, ni la sanidad, ni la educación, aunque hoy obviaron el tema. Sí, un punto para hoy estaba relacionado con el traslado de nuestro centro, pero se retiró.

Sólo decir que la señora alcaldesa y su gobierno, lleno de austeridad, ¿pues no quieren, ni más ni menos, que dismantelar la escuela de adultos en pleno funcionamiento, con 600 alumnos que asisten a diario, con su coordinación y su ubicación? Y eso que hace tan solo tres años que se inauguró, después de un despropósito de tiempo esperando las obras pertinentes y el quebradero de cabeza que supuso toda la construcción.

Bueno, que lo quiere demoler para hacer un "nosequé" con "nosequé propósito" y, según estos

30 | SÁBADO, 12 DE OCTUBRE DE 2013

La Ribera

La escuela de adultos se rebela contra el traslado a la Parrilla que prevé Bastidas

► El Consell Escolar expresa su «rechazo absoluto» y alerta del «gravísimo error de gestión pública» al dismantelar un centro inaugurado hace 3 años

BY ALBA

De la peregrinidad inicial al rechazo absoluto. Esta ha sido la reacción del Consell Escolar de la Escuela Permanente de Adultos (EPA) de Alaior ante la decisión del gobierno municipal de trasladar el centro a la Parrilla apenas tres años después de inaugurar las actuales instalaciones. La comunidad educativa de la EPA, Enric Valor expresó ayer su frontal oposición a este cambio al considerar que sería un «gravísimo error de gestión pública», temes que el escaso «condenaria» una vez más a la escuela de adultos «a la precariedad y a la inestabilidad» y porque, a su juicio, la alternativa elegida por el Ayuntamiento «muy probablemente nunca reuniría las condiciones que exige la actual EPA».

El gobierno municipal ya dejó entrever en el pleno de julio la posibilidad de trasladar la EPA a la Parrilla, ya que tiene intención de ubicar en esa instalación la Oficina de Atención al Ciudadano, una ventanilla única para resolver todas las gestiones que se pueden realizar ante la Administración y, en aquel momento, la concejal Lina



Edificio al que el Ayuntamiento quiere trasladar a la EPA. La propia

Ortega llegó a comentar que el director había valorado muy positivamente la propuesta debido a los problemas de espacio que se le plantean en el actual local. Con posterioridad, la alcaldesa, Elena Bastidas, dejó claro que la decisión de realizar este traslado era firme.

El Consell Escolar de la EPA, Enric Valor manifestó en un comunicado emitido ayer que ha tenido conocimiento de las intenciones del gobierno municipal «de mane-

ra informal, no oficial, y expresa su total rechazo. El escrito destruye «rotundamente» que ningún miembro del equipo directivo ni del Consell Escolar se haya manifestado a favor del traslado del centro. «Todo lo contrario, nuestra posición unánime ha pasado de una inicial perplejidad a un rechazo absoluto. Aunque las condiciones del centro no son actualmente las ideales, consideramos que en estas circunstancias no hay otra vía que mejorar en Alaior para la educación de las personas adultas».

Esta comunidad educativa también advierte de que el traslado de un centro que cuenta con una matrícula «que habitualmente supera las mil personas a un local diferente sería un «gravísimo error de gestión pública». En este sentido, se pregunta «qué planificación demostraría una administración local que dismantela una escuela tres años después de inaugurarla; qué beneficio se obtendría de ceder un local público para poner en condiciones una nueva escuela de adultos cuando la actual funciona satisfactoriamente y qué sentido tiene gastar fondos públicos reformando el local de la EPA para funciones administrativas cuando en cualquier caso hay espacios municipales que se pueden ocupar inmediatamente para estos usos».

El Consell Escolar recuerda que la EPA ya ofrece cinco cursos sin una sede propia, lo que conlleva serios problemas de comodidad y problemas organizativos para alumnos y profesores; y para los centros que ceden el espacio. El IES José María Serra y la Escuela Oficial de Idiomas, y además que el Ayuntamiento pretende trasladar la ahora «a un edificio viejo, inmerso en obras de reforma y que muy probablemente reuniría las condiciones de la actual EPA» y, además, de forma precipitada, para el año, y con una asignación presupuestaria mínima...

«Queremos llevarnos a un edificio viejo, inmerso en reformas, que probablemente nunca reuniría las condiciones del actual»

tiempos de austeridad, con una risa de presupuesto. Quiere dismantelar la escuela de adultos y ubicarnos en la "Parrilla" con el consiguiente perjuicio a la ciudadanía que usa esas instalaciones y esos servicios y sin tener en cuenta ni la disconformidad del alumnado ni sus inquietudes y necesidades; privándonos de aparcamiento, rebajándonos

a unas instalaciones que no están en condiciones, ni la ubicación necesaria, ni el servicio adecuado para los usuarios de la escuela de adultos. Caciquismo puro y duro.

¿Nos sumaremos a "sí, bwana" para no ser el grano en el culo y así la dictadura será completa? Creo que no, el derecho al pataleo lo defenderemos.

Purificación Giner (Neo II)

El día 27 de noviembre los alumnos del colegio Enric Valor asistimos a un pleno del Ayuntamiento porque iban a tratar un asunto de mucha importancia, el pretendido traslado del centro. La alcaldesa Elena Bastidas presidía la reunión. Las alumnas de mi clase nos sentamos en la segunda fila para no per-

dernos nada de lo que se decía allí.

Lo primero de lo que nos enteramos fue que hasta las doce de la noche no podríamos hablar y allí estuvimos esperando.

Me sorprendió que cuando la alcaldesa levantaba la mano todos los de su partido la levantaban, apoyando sus argumentos, tanto los que tenían sentido como los que no.

Cuando los partidos de la oposición hablaron lo del colegio, que, por cierto, lo hicieron muy bien, nos pusimos todos a aplaudir. La señora alcaldesa nos dijo que allí no se iba a aplaudir.

En fin, que no pudimos decir nada hasta la una de la madrugada. La alcaldesa está empeñada en deshacer el colegio que hace tres años

que se inauguró. Nos quiere poner en un edificio viejo con malas instalaciones.

No sé de dónde va a sacar dinero para deshacer el colegio nuevo y adecentar un poco el edificio viejo. No se puede utilizar el dinero público para atender los intereses de la señora alcaldesa, hay que defender los intereses de los alcaireños.

Conxa Ballester (Neo II)

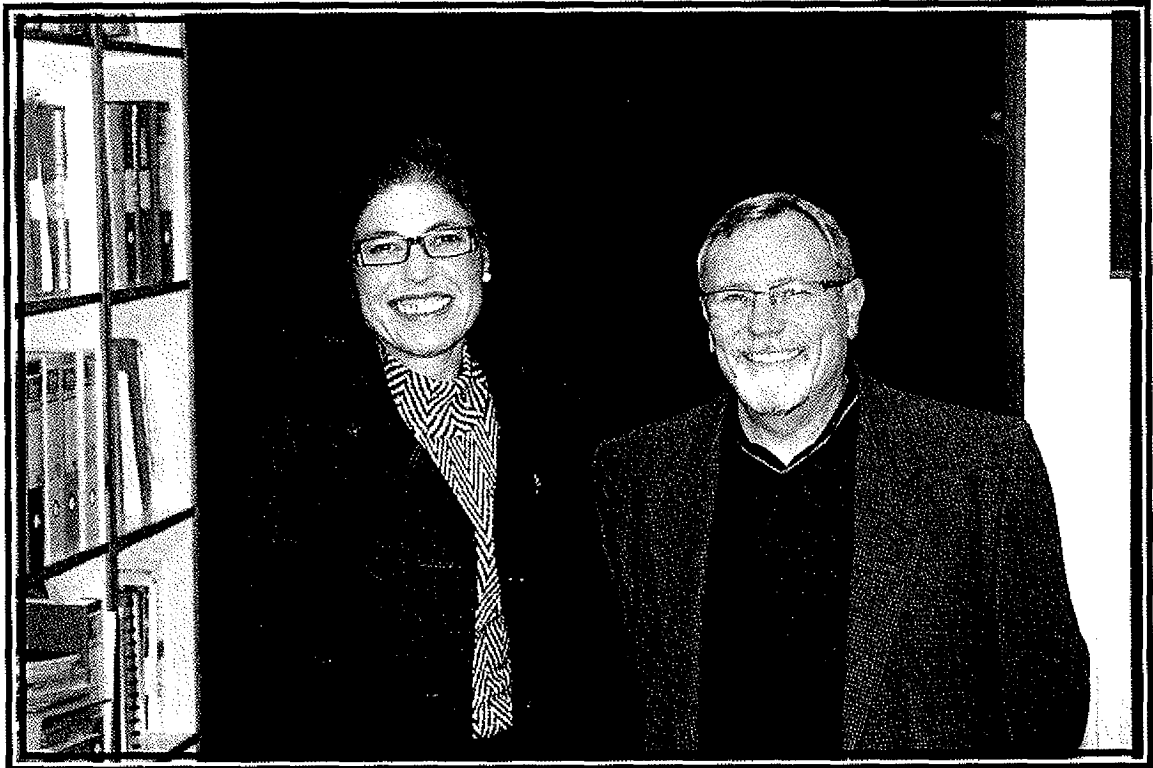
Hola a tots els que em llegiu. Simplement voldria comunicar-vos el meu descontent degut al canvi que volen que es produïska en les classes destinades als alumnes de l'EPAd'Alzira, on he estat rebent les meues classes durant tres anys. Quina és la pena més gran? Que ara que he après valencià, i puc estar orgullosa d'això i també em trobe contenta d'haver-ho après

en l'edifici del centre *Enric Valor* volen traslladar-nos. I ho dic en plural perquè som molts a qui ens agradaria continuar ací, on estem, on hem compartit i on encara ens queda moltíssim amb eixos notables professors que ens animen a continuar sempre, passe el que passe.

L'esforç personal i emotiu que estic fent per expressar el meu sentiment de tristor és l'únic que em queda perquè puguen con-

tinuar les coses tal i com ho hem estat fent fins ara. Personalment he tingut la sort que els meus fills estudiaren una carrera universitària, a la qual cosa jo he arribat tard, però sí que puc continuar omplint-me d'eixa saviesa que els meus professors m'ensenyen un dia i un altre. Eixa que m'ajuda a poder expressar sentiments com aquest i que fan considerar-me una persona més útil i plena d'il·lusions.

Açò és un crit sense veu, és un crit amb paraules escrites que necessita que siga escoltat i que ens deixen seguir, com fins ara, a l'Enric Valor. Perquè es puga entendre, seria com arrancar-li la llum al dia i que tot es fera de nit per sempre. Gràcies a tots els qui m'heu llegit i espere que puguem seguir allà on hem crescut i continuarem fent-ho, si ens deixen...



**Inauguració oficial de les noves instal·lacions de l'EPA Enric Valor
(Desembre de 2010)**

La regidora de Cultura i Educació, Anabel Juárez, posa al costat de Manolo Valls, llavors director de l'escola d'adults. Aquell dia la regidora va manifestar que estava molt contenta i orgullosa de les instal·lacions que havien dissenyat i construït per a l'EPA. Ara, tres cursos més tard, està d'acord a destruir allò que ella mateixa va inaugurar amb tanta satisfacció. Anabel Juárez no ha vingut a interessar-se per l'opinió de l'escola sobre el presumpte trasllat. La resta de grups polítics de l'ajuntament sí que ens han visitat per a demanar-nos informació de primera mà sobre el tema.

“L'alcaldesa respon”

En el conflicte que l'ajuntament d'Alzira ha originat amb la intenció d'expulsar l'escola d'adults de les seues instal·lacions, una de les víctimes ha estat, com sol succeir, la veritat.

Quan Elena Bastidas i el seu equip de govern han vist que eixien a la llum les intencions que havien mantingut en secret fins que l'EPA les va revelar als mitjans de comunicació, la seua reacció va ser d'atacar la víctima, és a dir, l'escola d'adults, difonent un seguit d'informacions parcials, tergiversades i, en alguns casos, completament falses.

Que els polítics tenen per costum faltar a la veritat no és un descobriment. Però que ho facen per atacar un centre d'educació i per a justificar la seua destrucció és una cosa difícil d'assumir per als que ens dediquem a altres mesters.

Ací repassem algunes de les afirmacions de l'alcaldesa sobre nosaltres:

- Una de les primeres coses que va dir públicament fou que els professors al principi ens pareixia bé el trasllat a la Parrilla i després canviàrem d'idea. Des del primer moment (juliol de 2013) cap dels membres de la plantilla va acceptar un possible trasllat. El rebuig va ser total i unànime. L'afirmació de l'alcaldesa és **FALSA**.
- Una altra afirmació recurrent és que l'escola ha demanat més aules i que ens “fa el favor” d'oferir-nos un local nou que soluciona el “tema, que és la necessitat d'espai”. Això és pura invenció. La directiva de l'EPA

Municipal de Alzira. El director general del Centre Europeu de Empreses Innovadores, Jesús Caballero, destaca entre les primeres del certamen las consultes de autodiagnòstic i el «networking» para propiciar contactos y oportunidades de negocio.

POLÉMICA

Bastidas acusa a Compromís de polititzar el traslado de la EPA

► La decisión de trasladar la Escuela Permanente de Adultos (EPA) a La Parrilla pese a la oposición expresada por el Consell Escolar es firme. Elena Bastidas defendió ayer que existe el compromiso municipal de que en las nuevas instalaciones tendrán «como mínimo» las mismas

condiciones pero más espacio, «lo que permitirá habilitar nuevas aulas y asumir la lista de espera actual», y que así lo había trasladado «personal e institucionalmente» tanto a la dirección del centro como a la presidenta de la asociación de alumnos.

«Lo que se nos trasladó en las reuniones no es lo mismo que trasladan a la opinión pública. Nos han pedido tener como mínimo lo que disfrutan ahora y tienen el compromiso de que será así», incidió Bastidas,

mientras señalaba que «hay cuatro o cinco que casualmente formaban parte de la candidatura de Compromís que se han encargado de hacer batalla política sin ajustarse al tema, que es la necesidad de espacio, sino para desgastar al gobierno por un interés electoral y político, pero no pensando en los alumnos», dijo. La alcaldesa también indicó que se está realizando una recogida de firmas contra el traslado «de forma engañosa». P. F. ALZIRA

no ha demanat mai més espai a l'ajuntament, i sempre ens hem ajustat a les aules que tenim des de la inauguració. L'afirmació de l'alcaldesa és **FALSA**.

- Segons Elena Bastidas els alumnes han estat enganyats per “quatre o cinc” professors que formaven part de la candidatura de Compromís, i que només volien desgastar el seu govern sense pensar en els alumnes. Tot això és una fantasia malèvola ja que cap professor de la plantilla figurava en la candidatura de Compromís. L'afirmació de l'alcaldesa és **FALSA**.
- Ha arribat a dir l'alcaldesa que les obres de la Parrilla estan “pràcticament acabades” i que només falta posar les portes a les aules. No hi ha tals “aules”. La segona planta està encara com estava quan acollia la Creu Roja. L'afirmació és **FALSA**.
- Són **FALSES** moltes de les xifres que dona com a pressupost per a reformar La Parrilla, ja que no poden ser *totes* certes: han passat de ser primer 50.000€, a 90.000€ després, 150.000€...

7. COALICIÓ MUNICIPAL COMPROMÍS.

Llista conformada per:

1. CARLES ARANDA MATA
2. ADELAIDA PAU FAYOS
3. DIEGO GOMEZ GARCIA
4. FRANCESC JOSEP GIMENO BOHIGUES
5. CONSOL TUDELA SORIANO
6. PEP CARRERES RODRÍGUEZ
7. JOSÉ BETETA MARTÍNEZ
8. EMPAR CALATAYUD CASTELLÓ
9. GEMA AZNAR MARTÍNEZ
10. FRANCESC MIQUEL OVIEDO ALMONACID
11. LUCÍA GARCÍA SANZ
12. SALVADOR TUDELA ÚBEDA
13. VICENT CAMARASA BELTRÁN
14. JESSICA ESPARZA CORTÉS
15. SALVADOR LLÁCER PAÑOS
16. JOSEP MARZO CAMARASA
17. MARÍA MERCÉ MOCHOLÍ FERRER
18. VICENT ALONSO CLIMENT
19. MARÍA ÀNGELS PÉREZ JUANES
20. ISABEL ASENSIO NOGUÉS
21. SARA GARÉS ULL

Llista de Compromís per a les eleccions municipals de 2012.

Activitats del semestre

Participació en la trobada d'escoles en valencià d'Alberic

Alberic, 21 d'abril 2013.

El dia apunta que farà bo. La claredat que veiem per la finestra ens ho diu. Res estrany per a un 21 d'abril.

Així doncs ens dirigim amb el cotxe cap a Alberic, amb la il·lusió de compartir un matí amb gent que creiem prou en comú. Maribel ha preparat a casa dos coques de carabassa farcides amb nous i panses, com han dit que portaran altres per donar uns mossets, mentre passegem i xarrem.

Quan arribem a Alberic, a la primera rotonda ja hi ha informació, per part de l'organització, que ens diu cap on dirigir-nos per aparcar. Així ho fem.

Anem a peu cap al punt d'informació, mentre disfrutem d'un passeig pel poble on no hi ha cotxes perquè el trànsit està restringit, i també estan els bars i forns oberts donant un ambient agradable.

Al punt de informació, ens donen un quadern, amb el mapa i sumari de la trobada 28. Aviat ens trobem amb els companys de l'escola d'Alzira i com que ja són les 10, anem a un bar on mengem entrepans de bona gana.

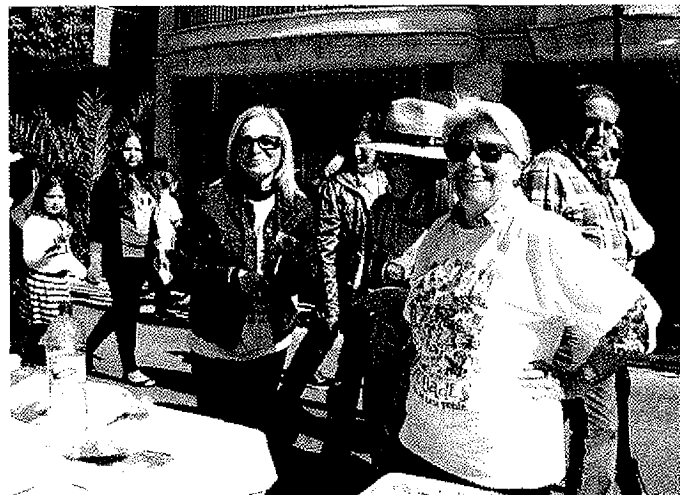
Ja han començat les activitats als tallers, i anem fent rombs amb salutations ací i xarraderes allà, emprant amabilitat i bones maneres, com qui en té per a donar i vendre.

Comprem i ens posem una samarreta il·lustrativa.

Predomina el bon caràcter de tot el món, amfitrions i convidats. Només vaig veure autenticitat i com surava a l'ambient, la bellesa del dia i de les persones, que afortunadament es trobaven allí en gran quantitat. Hi havia tanta dolçor que fins i tot a l'entaulat, on es feien les actuacions, posaven música de Roberto Carlos.

Per acabar, no puc deixar d'esmentar uns versos que vaig poder llegir en l'homenatge a Vicent Andrés Estellés:

*No et limites a contemplar
aquestes hores que ara vénen.
Baixa al carrer i participa.*



Bernat Magalló Ull

Premis literaris de la Fevaepa

El certamen literari FEVAEPA organitzat en Algemésí acollí el passat 16 de maig al matí la presentació d'un llibre que arreplegà les redaccions de les escoles d'adults com a mitja d'integració.

En el nostre centre Enric Valor d'Alzira dos alumnes foren premiats: Anabella Calaforra España i José Vicente Lahiguera Raga.

La presidenta de la federació valenciana d'alumnes de centre d'adults donà la benvinguda als assistents amb un breu parlament. Posteriorment hagué una xerrada-col·loqui a càrrec de les autoritats.

A continuació presenciàrem una representació de teatre, danses i mu-

sicals a càrrec de l'escola d'adults d'Algemésí.

Per últim es va realitzar l'entrega de llibres i diplomes a tots els guardonats.

L'organització de l'event congregà a tots els assistents i premiats a un menjar multitudinari en la sala Rex del municipi.

Posteriorment realitzàrem una visita guiada al museu valencià de la festa i a la basílica de Sant Jaume per a conèixer de primera mà els atractius de les festes de la Mare de Déu de la Salut com a patrimoni de la humanitat declarat per la UNESCO.

Diamar Tormos Buitrago



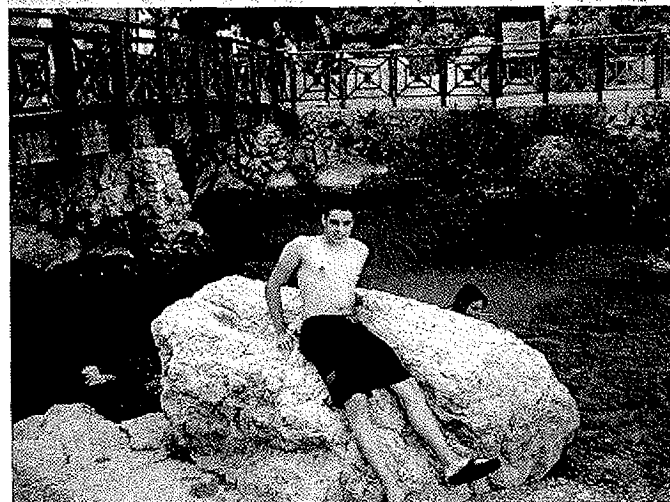
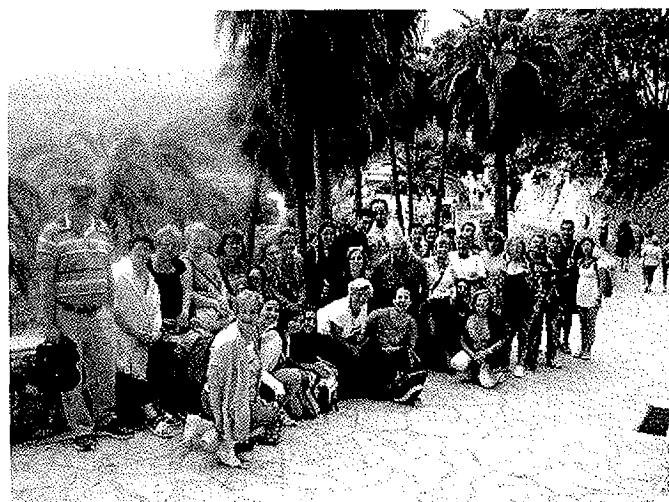
Excursió a Guadalest

Quasi s'acaba el curs i encara no havíem fet cap excursió, la crisi novament! Encara com Fina s'apiadà de nosaltres i ens ha organitzat una eixida de luxe. Ha sigut una excursió al més pur estil de l'escola d'adults, començant pels participants, criatures humanes de 18 a 70 anys. Una excursió variada, interessant i per a tots els públics. Només va faltar que féra un oratge meravellós per a acabar-ho d'arredonar.

Primerament anàrem a Guadalest, un poble preciós de la comarca alacantina de la Marina Baixa. La carretera d'accés era un poc difícil per als que es maregen amb autobús perquè la població està elevada en una muntanya de la vall del riu Guadalest. Dalt de tot està el Castell des d'on es domina tot el paisatge de la zona, les muntanyes i planes dels voltants i l'embassament que hi ha al fons.

Es tracta d'una població molt turística, declarada conjunt historicoartístic i té de tot, àrea comercial, museus (el de miniatures, el de la casa consistorial, el de la casa d'Orduña, l'etnològic...), dels quals en visitarem alguns, i sobretot unes vistes naturals excepcionals.

A migdia anàrem cap a les Fonts de l'Algar on alguns dinàrem en un restaurant a preu concertat i altres ho feren en una zona pròxima de picnic. A l'hora del cafè ja estàvem tots junt i algunes "jovenetes" del centre foren convidades a una festa privada d'alumnes d'un institut que estaven celebrant la fi de curs, ballant i nadant en la piscina del restaurant. A continuació férem una ruta a peu per aquest paratge natural, zona humida protegida per la Generalitat on el riu Algar ("cova" en àrab) s'endinsa en la roca calcària i apareix formant basses i cascades.



Ací, els més arriscats s'ho passaren molt bé nadant i refrescant-se en les aigües netes i tranquil·les.

Les professores Isabel i Fina procuraven, en cada moment, que tots estigueren

bé i ningú es perdera cap part interessant dels recorreguts. En tornar estàvem cansats però molt contents, l'eixida i la convivència entre nosaltres havia estat un èxit. Repetirem!

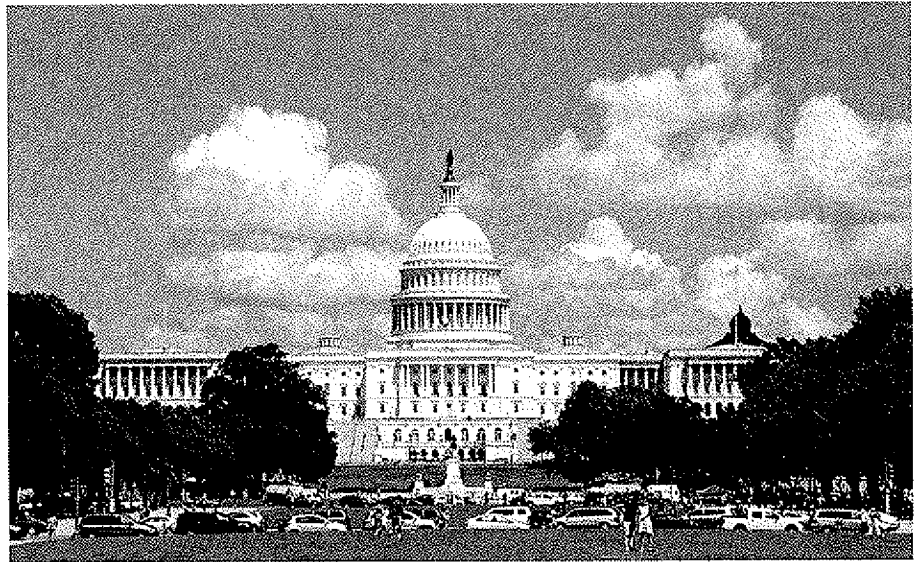


Viatge als Estats Units

Nova York ha estat la destinació preferida de Raquel durant anys. Per fi el juliol passat aquest somni es va fer realitat. Ella i altres 16 persones gaudirem del plaer de visitar la Gran Poma, i a més, de fer una volta per Washington, Filadèlfia i fins i tot Toronto, al Canadà.

El *jet lag* de creuar l'Atlàntic i la desesperant demora per passar la duana d'entrada no van ser impediments suficients per esborrar el bon humor i les ganes de passar-ho bé. L'hotel estava en el centre de Manhattan entre la 6^a i la 7^a Avingudes, just al costat de Times Square a Broadway. La primera visió nocturna dels gratacels ens va causar una sensació de menudència (creïem que eren més grans). Dormírem ràpid, desdijunarem de pressa i començarem el primer viatge americà de l'excursió. En aquest país és tot tan gran que per poder arribar al següent poble tardarem vuit llargues hores d'autobús gaudint d'un únic bosc que ens portà des de New York a Niagara.

L'espectacle de les cascades i el trajecte amb el vaixell *Maid of the Mist* (Dama de la boira) per la seva base remullant-nos de cap a peus va ser



impressionant. (Les cascades no les vam veure, gairebé ens les vam beure). Va ser l'únic moment veritablement fresc del dia.

Al costat de l'hotel teníem un casino d'aquells en els quals es pot fumar dins. El travessàrem triomfalment sabent que no anaven a quedar-se ni un centau dels diners que pensàvem dedicar a coses més substancials: menjar, beure i comprar records per a amics i enemics.

L'endemà al matí partírem cap a Toronto amb temps nuvolós i bon ànim. El guia ja ens va advertir sobre la gràcia que li explicaven tots els espanyols (*Toronto enterò*) i que a ningú se li ocorregua dir-li-ho a cap nadiu perquè s'havien donat casos greus d'agressió nerviosa amb conseqüències molt negatives.

Toronto és una ciutat neta, ordenada, i subterrània. A l'hivern la quantitat de neu i fred és tal que únicament poden sortir a passejar a través dels carrers subterranis que comuniquen els diferents barris de la ciutat. En ells hi ha botigues, comerços, oficines i gent, munts de gent de tots

els colors que conviuen (sobretot a l'estiu).

El més important va ser que ens vam assabentar que necessiten gent i que allí un recollidor d'escombraries guanya més diners que aquí un catedràtic d'universitat. Així que, tal com està per ací el panorama, ja sabeu, Canadà t'espera.

Visitarem l'ajuntament i vam fer un recorregut pels diferents barris torontins on vam poder apreciar la diversitat racial, cultural i genètica dels seus habitants i al mateix temps el ben ordenada que tenen la convivència.

L'endemà i després de nou delicioses hores amb autobús a través del mateix bosc pel qual vam anar a Toronto arribarem a Washington. Ens instal·larem a l'hotel i vam recórrer els voltants que a diferència de New York estaven formats per edificacions baixes i de bon gust. El primer que ens va sorprendre és que en les farmàcies vengueren de tot, des de medicines (que és el seu) fins a entrepans de tonyina o sabatilles.

Recuperats de semblant sorpresa, vam anar a visitar la Casa Blanca (i no



EPA USA EPA!!!

Els genets de l'Enric Valor
anem cavalcant l'éter
fent camí a Amèrica,
pel nou món conèixer.

Travessant el gran mar
conegut com l'oceà
viatgem arreu del món
per conèixer-ho tot.

Ens hi esperava la calor,
agobiadora xafogor
i els enormes gratacels
que es perdien tots a un temps.

Coneguèrem Central Park,
i la "quinta Avenida",
navegarem pel Niàgara
i l'aigua ens donà la benvinguda.

Poc parlarem l'anglès,
que allí tots eren hispans,
amb negres, jueus i xinets,
ens enteníem parlant.

Nou dies foren magnífics,
esgotadors però pletòrics,
l'experiència ens satisféu
farem per repetir també.

Selene. Agost, 2013

estava Obama). El Capitoli, el cementeri d'Arlington amb el Monument a les guerres de Corea i Vietnam. Entràrem a dos dels museus Smithsonian, que eren gratis, el d'art i el d'avanços de la humanitat per l'aire. Calor, més calor i caminar a poc a poc: creuar el carrer era una empresa de titans; una ombra provocava una disputa.

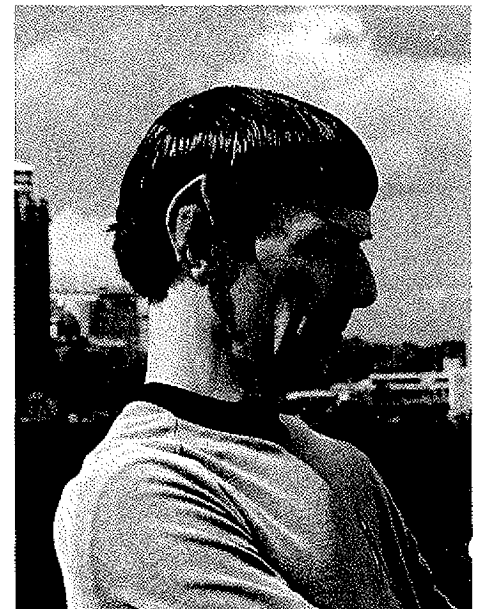
Dues nits a Washington i de camí a Nova York paràrem a Filadèlfia, la ciutat de l'amor fraternal. Allí estava l'estàtua de Rocky (Stallone) al peu de les escales del museu que va pujar corrent en la pel·lícula. I també la campana de la Llibertat que per cert ja estava trencada quan nosaltres arribàrem.

I New York, tota per a nosaltres en tres dies deliciosos i càlids, ens esperava amb els braços de l'Estàtua de la Llibertat, recentment oberts. (A tots menys a Xavi.) Entre gratacels i taxis grocs, vam recórrer les seues llargues, rectes i perpendiculars avingudes repletas d'una marabunta de turistes assedegats, paradetes de gelats, botigues de souvenirs i milions de comerços on es ven i es compra de tot. Gaudírem breument de Central Park, del Museu d'Art Modern, del Centre Rockefeller, de l'edifici Chrysler. Pujàrem a l'Empire State Building perquè no estava King Kong, encara que compartírem les vistes que ell i la

rossa de la pel·lícula van contemplar.

Visitàrem Brooklin, Queens, New Jersey i el Bronx, amb les pintades que havien realitzat en homenatge a les persones assassinades per les bandes. Les fotos obligades amb el *skyline* crepuscular de fons des del pont de Brooklin; els jueus gelosos de la seva tradició que passejaven pel seu barri amb els seus tirabuixons penjant; i el passeig amb vaixell per la badia.

Tornar a Alzira va ser una tortura o un alleujament, segons es mire: d'una banda ja s'havia acabat el xavo, però per una altra s'havia acabat la calor. Almenys la nostra calor és més fresqueta que la seua. Anirem a Canadà en 2014?



Amèrica... Allò sí que és un altre món!

Entrevista a Alícia Sifre

PREGUNTA: Ara mateix eres la professora més antiga del claustre de l'escola d'adults. En quin any et vas incorporar a l'EPA d'Alzira?

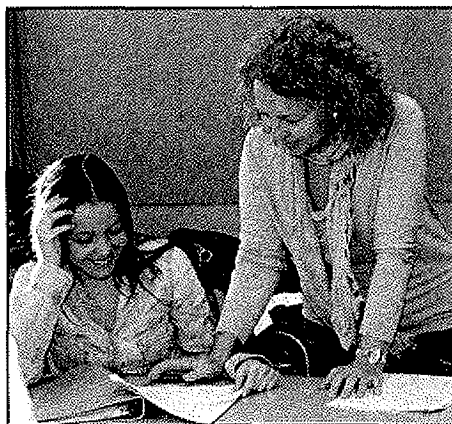
RESPOSTA: Si no recorde malament, va ser cap al curs 87-88, quan feia uns tres o quatre anys que l'Ajuntament d'Alzira havia cedit aquest edifici a l'Escola d'Adults, ja que després de la pantanada de Tous a l'any 82, el centre d'educació especial que ocupava aquest edifici, es traslladà al Carmen Picó, i ací estem des d'aleshores.

P: Com era l'escola que et vas trobar en comparació amb la del 2013?

R: L'edifici, que en un origen estava destinat a estació d'autobusos, no reunia condicions, perquè no tenia calefacció, i tampoc tenia aïllament tèrmic, així que les estufetes que teníem no servien de molt, pareixia que estàvem al mig del carrer. A poc a poc van anar arreglant-se les coses, ja que l'Ajuntament va rebre una subvenció per a adaptar l'edifici a les persones minusvàlides. Es varen fer els serveis nous, les portes, la secretaria, i començarem a posar aire condicionat en les aules i espais més concorreguts. Es va fer un llavat de cara i la veritat és que va quedar prou millor. El que més trobem a faltar d'aquell edifici era l'amplitud de les aules, l'altura dels sostres i en definitiva del magnífic espai del qual disposàvem per a fer activitats de gran grup.

P: Quines peculiaritats (bones o males) destacaries de l'ensenyament d'adults des de la teua experiència de tants anys?

R: Jo pense que l'educació d'adults i l'educació, en general, és un de les metes més importants que hem



aconseguit des que començà la democràcia. Considere que és un dret inqüestionable, que ha permès que molts adults pogueren reconduir les seues vides per altres camins, que se'ls obriren noves portes i horitzons impensables per a ells en altres èpoques. Sempre hi ha alumnes que no saben aprofitar allò que els regala la societat, la possibilitat d'aprendre a qualsevol edat, però al llarg d'aquestos anys, he vist autèntiques transformacions personals de gent jove i no tan jove, que estaven totalment perduts a nivell tant personal com professional, i els he vist agafar confiança en ells mateixos, madurar, pujar l'autoestima i millorar en molts aspectes de la vida. Quan acaben el seu pas per l'escola d'adults es senten més preparats, més capacitats per a fer canvis i encetar noves experiències.

P: Hi ha hagut canvis en el tipus d'alumnes que es matriculen en l'escola?

R: El perfil és sensiblement diferent cada any, destacaria que en un principi acudia més gent major i s'establien uns lligams més forts d'amistat amb els professors, també és veritat que fèiem moltes festes i excursions que eren el nucli aglutinador

del centre d'adults. Era el nostre màrqueting particular per a donar-nos a conèixer. Després començarem a fer tallers d'informàtica que varen tindre molt d'èxit i que anaren provocant que s'ampliara el nostre cercle d'alumnes. De sobte ens trobàrem que teníem mestres i professors que també acudien a l'escola d'adults. Això es va convertir en la millor propaganda per al centre.

P: Llavors l'ajuntament va decidir derrocar l'edifici antic i construir-ne un de nou. Però mentre l'escola va arribar a estar uns anys sense un local propi. Ens podries explicar com va ser possible allò?

R: En principi el plantejament era vàlid, es tractava d'aprofitar un espai d'una sola planta per a fer dues plantes i destinar-ho a serveis de cultura i educació. La proposta ens la feren de molt bons modos. Ens reunírem amb les regidores encarregades, el constructor i l'arquitecte, que ens explicaren el tema i posàrem en comú les necessitats de l'escola. Més avant ens presentaren els plànols que s'ajustaven als requisits de la Conselleria, van ser aprovats pel gabinet d'arquitectes de Conselleria i a continuació començà la llarga caminada pel desert. Traslladarem els nostres bàrtuls a l'Institut Josep M^a Parra, on fèiem les classes de la vesprada i la nit, i les classes del matí les fèiem a l'Escola Oficial d'Idiomes.

Aquesta situació que devia haver sigut provisional per a 7 o 8 mesos es convertí en un suplici de més de tres anys. En tots els llocs molestàvem, anaven reduïnt-nos espai, no ens tenien en compte per a res. De sobte un dia arribàvem i no teníem classe perquè estava ocupada, hi havia un taller o un

examen o una reunió de pares... a continuació començàvem la romeria de buscar un aula buida o enviar els alumnes a casa. La situació es va fer insostenible i l'obra continuava parada perquè l'Ajuntament no tenia diners per a acabar.

Els alumnes i professors del Centre no pararem d'exigir l'acabament de les obres mitjançant la premsa, ràdio, signatures, entrevistes amb els grups polítics, amb les regidores, etc. Finalment i amb les ajudes del plan Zapatero les obres s'acabaren i poguérem retornar.

L'espai s'havia reduït a la meitat, tot el que faltava havia passat a pertànyer a IDEA, malgrat tot, començarem a adequar l'espai que ens havia quedat amb pissarres, projectors, ordinadors, wifi, connexió amb la fotocopiadora des de totes les aules, cortines, panells informatius, biblioteca, sala d'informàtica, etc., amb tot el qual quedà tot perfectament adaptat a les nostres necessitats, i avui en dia li estem traient el màxim rendiment amb la realització de més de quaranta cursos diferents i amb més de 1000 alumnes matriculats.

P: Què penses de la pretensió de l'alcaldia de desmantellar la nova escola per a instal·lar en el seu lloc unes oficines municipals?

R: Pense que com tantes coses que estan ocorrent en aquest moment no té cap sentit, em pareix que és la millor forma de malbaratar els diners del poble. No té sentit en-



derrocar tota l'obra que està acabada de fer i destruir tota la infraestructura que hem organitzat durant els darrers quatre anys invertint molts diners, quan l'Ajuntament té locals més cèntrics, com el de la Gallera, la casa de Cassassús i altres, que podria utilitzar per a aquestos menesters i estalviar molts diners a la comunitat. A més, considere que l'Escola d'Adults d'Alzira es mereix un tractament especial com totes les coses que paguen la pena, perquè afecta a molts ciutadans i ciutadanes que no entenen el perquè de desmuntar una escola en perfecte funcionament, per muntar una oficina que encara no sabem exactament per a què serveix.

P: Degué ser un colp molt dur després d'haver passat tants anys en unes condicions de treball poc satisfactòries.



R: Efectivament la travessia pel desert anterior ens va suposar a l'equip directiu d'aleshores una pressió i un patiment físic i psíquic que ens dugué a situacions extremes d'ansietat i angoixa que no voldríem que es tornaren a repetir.

P: Com creus que afectaria els nostres alumnes el canvi d'ubicació anunciat?

De moment estan desconcertats, no entenen res, però el seu sentit comú els fa adonar-se que l'estructura del edifici de La Parrilla no és adequat per a un centre d'adults, ni mínimament organitzat. Té molts inconvenients que no té l'escola actual, que costà de guanyar: escales molt altes, plantes compartides amb altres institucions, aules acartabonades, accés dificultós, falta d'espais en els accessos i d'aparcament, ascensor insuficient...

P: Creus que hi ha possibilitat d'arribar a evitar el trasllat de l'escola?

R: Jo crec que sí, perquè trobe que moltes vegades pots tindre una idea que consideres bona o molt bona, però quan comences a rebre les informacions i senyals que t'envien aquells que t'envolten o que poden tenir interès

en el tema, et poden dur a reflexionar sobre els problemes que la concreció d'aquesta pot provocar. Crec que en aquest moment hem justificat suficientment els problemes que podem tindre amb aquestos canvis i crec que la persona que haja tingut la idea serà mínimament raonable i trobarà altres solucions que siguin gratificants per a tots.

Defensa del llibre de paper

La crisi ha aplegat al món del llibre. Quasi no es llegeix, i els editors han hagut de refer el negoci. Els libreters, grans comerciants, ens ofereixen al mercat a banda dels best-sellers de moda més venuts –encara que més mediocres, més atractius– llibres per al públic infantil (contes amb dibuixos, contes de personatges infantils de televisió, etc.) i per al públic juvenil (llibres de moda, com ara els dels vampirs), i obliden el lector consagrat, i tampoc tenen en compte els seus gustos, sinó les promocions editorials.

Però això no és prou per a salvar el sector en crisi, i una altra amenaça és el llibre electrònic, encara que algunes editorials més avantguardistes fan associacions comercials amb les empreses productores dels llibres electrònics. Les preferències consumistes es decanten cada vegada més per el llibre electrònic, ja que hi ha un corrent consumista pels aparells elèctrics i tecnològics, amb el qual cal comprar l'aparell més nou que substituisca el comprat recentment.

Però, malgrat tot, encara hi ha un nombre de lectors que com jo prefereixen llegir un llibre de paper. M'estime més llegir un llibre de paper que no un d'electrònic que em reflectirà la llum de la

pantalla als ulls o que pot tindre fallades de pantalla.

Llegiré un llibre en edicions de butxaca en qualsevol lloc, ja siga al camp, ficant dintre del llibre una tija o fulla seca com a marcador de pàgina, o bé a la platja, on, si per casualitat es mullara d'aigua salada el podré eixugar al sol, i espolsar-li la sorra, i quin llibre electrònic suportaria un dia d'esplai amb mi?

Però gaudiré a ma cada d'edicions de luxe, amb paper de qualitat, cadeneta i cinta de seda, pàgina de cortesia i portada, tapes dures i amb fulls encolats o cosits. Podré triar il·lustracions contraportades, ressenyes i pròlegs de les diferents edicions a les llibreries tradicionals de nou o de vell, que si són com cal tindran un munt de llibres i títols encara que siguen fora de catàleg. Aspiraré l'olor de tinta fresca i sentiré el cruixir

dels fulls d'un llibre nou, però també em delectarà l'olor d'un llibre vell: la sentor de paper i tinta degradats, de pegament, d'humitat i d'herba, una olor propera a la vainilla.

Provaré de comprar llibres fets amb paper reciclat i sense additius químics ni blanquejants, per tan de contribuir a la protecció de la natura. És clar que la tala d'arbres per a aconseguir paper em colpeix, però les tecnologies també contaminen i utilitzen productes corrosius per a la natura, i no reciclables, naturalment.

I promet, també, donar-li un tracte amb cura fins a la fi de la seua vida útil: protegint-lo de la llum excessiva i de la humitat, de la pols, dels àcars i lepismes, dels préstecs irresponsables, i sotmetre'l a una disciplina bibliotecària de catalogació i fitxes. Tindrà el llibre de paper un lloc d'honor al

prestatge o serà el llibre de capçalera de nit, o el podré regalar perquè un altre compartisca amb mi la seua lectura, i quan ja siga llegit, serà a la prestatgeria del fons, esperant de nou una relectura.

A una màquina ni li cal tanta cura ni dedicació. És una eina més al nostre servei que no necessita quasi manteniment a causa de l'obsolescència programada i el progrés tècnic. En el llibre de paper podré tornar enrere la lectura, o avançar pàgines, veure les il·lustracions, fer anotacions a peu de pàgina –si em cal, en un llibre de treball– amb l'ajut de seqüències i capítols.

La lectura electrònica és més lineal, i encara que també té capítols, no dona la mateixa impressió lectora. El llibre de paper serà tractat amb idolatració i pulcritud pel lector quasi enguantat, o amb gola pels lectors gormands que lligen o, millor dit, s'engulen amb avidesa els llibres, mullant-se els dits per a passar pàgina.

El tracte que donem al llibre electrònic és prémer el botó d'inici i desconnectar quan ja no volem llegir més. És fred, és impersonal, i llunyà emocionalment, i per tot això em negue a llegir un llibre electrònic.

Ana Muñoz,
Valencià Superior Nit



Productes de la temporada i de proximitat

Els productes de la temporada són més saludables, més ecològics i el seu preu és el més reduït, a més tenen un millor sabor i olor de glòria, una cosa que ja hem oblidat.

Fins no fa molt els menús de les nostres cases es componien d'aliments de la temporada que eren consumits justament quan tenen el millor sabor, textura i propietats nutritives. No és casualitat que a l'hivern la naturalesa ens ofereix fruites i verdures amb quantitats generoses de vitamina C, que reforça el sistema immunitari, i a la primavera i l'estiu varietats que contenen gran quantitat d'aigua per mantenir el nostre organisme hidratat.

Però hui en dia ja no hem d'esperar el fred per a comprar cítrics, per exemple, perquè gràcies al cultiu en hivernacles

podem gaudir de fruita i verdura tot l'any, encara que el preu que paguem siga perdre una gran part de les qualitats nutricionals o deixar de menjar-ne amb tot el seu sabor, olor i textura.

Els principals avantatges són:

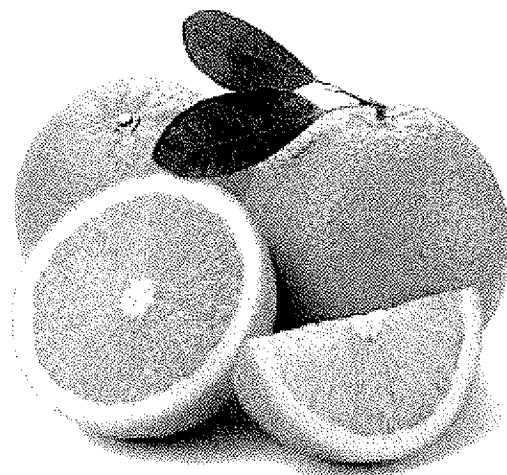
1- Saludables

Els aliments de la temporada es cultiven en condicions climàtiques adequades, complint el seu calendari natural. En el moment de la collita mantenen totes les propietats.

2- Econòmics

Aquests aliments també són bons per a la butxaca: encara que sempre hi ha excepcions, els de temporada solen ser més econòmics.

Les collites (fruita i verdura) i els cicles de reproducció dels animals (peix i carn) permeten que durant



un període concret de l'any la disponibilitat d'aquests productes siga major i, per tant, en augmentar l'oferta, el preu disminueix.

3- Ecològics

Consumir aliments de temporada contribueix a respectar el medi ambient. Com que es respecta el cicle natural i la zona de producció, s'evita la implantació de monocultius intensius

que poden arribar a esgotar la terra.

En el cas dels locals, com la necessitat de transport i distribució és menor, es redueix el cost energètic i la contaminació per emissió de gasos, materials d'emballatge... Es creen i mantenen empreses mitjanes i menudes, i també ajuda a mantenir l'economia de la zona.

Anabella Calaforra

ELECCIONS A CONSELLS ESCOLARS

PARTICIPA EN LA SEUA EDUCACIÓ

Vota

28 NOVEMBRE 2013

El Consell Escolar és l'òrgan de participació dels membres de la comunitat educativa en el govern i en la gestió de l'ensenyament, i té la funció de representar i defensar els drets i interessos de l'alumnat.

Exercirà en seu d'ofici. És imparellment.

participació 72.3%

Resultat de les eleccions al consell escolar



Carlos García



Isabel Rodríguez



Gaspar Casterà

En les eleccions per a la renovació del Consell Escolar del centre celebrades el dia 28 de novembre, van resultar elegides les persones següents:

- Carlos García Miralles, com a nou representant dels professors
- Gaspar Casterà Comes, elegit en la votació general de l'alumnat
- Isabel Rodríguez Miñano, nomenada per l'Associació d'Alumnes del centre

L'escola d'adults com a mitjà d'integració

Crec que l'escola d'adults pot ser un bon sistema perquè es relacionen les persones adultes, ja que en ella trobem gent de diferents cultures, edats, circumstàncies i formes de pensar.

Alguns acudixen al centre com una opció d'enriquiment o millora personal i altres per pura necessitat.

Joestic en GES I per a obtenir el graduat en ESO i en la meua classe trobem gent de diferents edats, des de jòvens de 18 anys a persones de més de 45. Tots pensen d'una forma distinta i con-

seqüentment tenen diferents punts de vista. Tots busquem el mateix objectiu, que és disposar del graduat en ESO, però de manera diferent; així es pot veure com algun concepte que els jòvens saben i els majors no, ells els expliquen i al revés també. És una bona forma d'aprendre perquè recull experiències de gent molt diferent.

Imagine que en altres nivells deu passar igual. Per exemple en Neoelectors o els cursos d'estrangers, que són grups que jo no tinc molt

tractats perquè quan jo entre ells ja se'n van, es veu que hi ha de tot, espanyols i d'altres nacionalitats, persones de diferents edats, cultures i interessos. I no obstant això es relacionen i s'ajuden.

També ho veig dins de la meua classe, tan diversos i tots estudiant el mateix. L'experiència pot ser molt enriquidora, tindre a l'abast pensaments i opinions heterogènies, aprendre coses del professorat i dels companys que no sabies.

L'escola d'adults prepara per a la vida i, al meu parer,

és un instrument indiscutible d'integració en la societat a tots els nivells, ja que s'adapta a les necessitats dels alumnes, tant d'horari (diürn o nocturn), com per la proximitat de l'escola o per l'adequació dels diferents nivells a les possibilitats de les persones i a les seues circumstàncies.

Està clar que l'escola d'adults és un mitjà d'integració excepcional per a les persones. Ací pots trobar gent de diversos pobles, edats, cultures i pensaments, professors que estan especialitzats en gent major i en l'ensenyament que necessiten eixos alumnes. I tot, en conjunt, és una meravella per a la integració de les persones.

M'agradaria que en totes les poblacions hi haguera un centre com este, que intenta ajudar els adults en les seues necessitats de formació i d'integració en la societat.

José Vicente Lahiguera



The English

Corner



USA Traveling

Around the world
The people of Enric Valor
We travel and fly
In clear days or bright nights.
We are a big family
United and lively,
Restless runners,
Very friendly
And lovers of the unknown.

The USA are for us
An excessive paradise:
Our eyes are filled

With artistic works
And wonder parks,
Enormous avenues...
So tired of looking beauty
That at night they can't
Imagine better dreams.

We will return
For this land
To win our hearts
With rare charm.

Selene, August 2013

LA REFORMA LABORAL Y EL EMPLEO EN ESPAÑA

Durante el curso 2012-2013, en la asignatura de Mundo laboral la profesora propuso hacer un trabajo de investigación sobre la reforma laboral y su influencia en el empleo de los españoles.

Para su realización me he documentado en diversas fuentes: prensa escrita (*Levante EMV, El País*), periódicos digitales (*20 Minutos, El País, El Mundo, Boletín Oficial del Estado (BOE)*), noticias de TV, radio y páginas webs de internet. De todo ello he podido extraer las siguientes conclusiones:

- El gobierno abarata y facilita el despido.
- Esta reforma ni se hace para crear empleo ni para evitar su destrucción.
- Facilita el despido

por absentismo a causa de una enfermedad común.

- Se empeoran las condiciones del contrato para la formación y el aprendizaje.
- Facilita al empresario la no aplicación del convenio.
- Contratos para jóvenes, hasta 30 años, con un período de prueba de un año, y que pueden reducir el sueldo hasta un 60% del estipulado

para ese puesto con un contrato regular.

- Desaparece la autorización administrativa para aprobar un ERE de suspensión del contrato o reducción de la jornada.
- Facilita al empresario la posibilidad de modificar unilateralmente jornada, horario y sistema de rendimiento.
- Se limita y condicio-

na el permiso de lactancia y la jornada reducida por maternidad.

□ En el año 2013 hemos llegado a la cifra de 6.202.700 parados, la más alta de toda la historia en España.

En mi opinión, esta crisis está calando cada vez más en nuestra sociedad, desencantada con nuestros dirigentes, que parece no son capaces de encontrar una solución. Todo lo contrario, crean una reforma que desprotege todavía más a los trabajadores, favorece el poder de los empresarios y ayuda con rescates fabulosos a la banca.

Y me pregunto, si un gobierno no cumple lo prometido y miente ¿qué debe hacer el pueblo que le ha votado?

Salvador Galán Ibáñez



Meditació per a la crisi (en deu minuts)

Quan necessites entrar en la pau del teu interior i canviar l'estat d'ànim, senzillament has de seure de la manera més còmoda, l'esquena en posició vertical, tan projectada com siga possible, els múscles relaxats... tanca els ulls.

Col·loca les palmes de les mans sobre l'abdomen i comença a respirar per les fosses nasals... practica una respiració suau... i, a poc a poc, vas fent-la més profunda.

Imagina que s'apropa una llum suau, blanca i

daurada cap al teu cos... A l'exhalar deixa eixir totes les teus ansietats i angoixes, fes 10 respiracions... sent com s'expandix el teu abdomen baix les teues mans quan inhales, i com es contrau a l'exhalar... Presta atenció a la respiració i a la tranquil·litat que sents dins de tu...

Vés allargant més l'exhalació que la inhalació per activar el sistema nerviós parasimpàtic a fi de facilitar la relaxació.

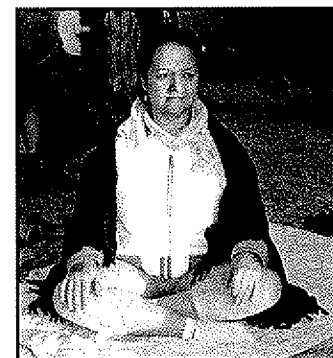
Sentiràs com a cada respiració estaràs instal·lada en

el teu centre... repeteix tres vegades l'afirmació següent: "JO SÓC L'EQUILIBRI, JO SÓC L'HARMONIA, JO SÓC LA PAU".

Recorre el teu cos sentint que la teua pell, ulls, òrgans interns, pit, i cor estan envoltats d'una llum daurada... inhala esta llum! Ompli't d'harmonia plena!

Deixa't embolicar per una sensació de pau, sentint la certesa que tot anirà bé...

Quan tingues una sensació de calma i de plenitud, torna a poc a poc a respirar



amb normalitat i obri els ulls...

(Si medites a l'última hora de la vesprada, dormiràs com un bebé.)

Mati Beltran
Professora de Ioga i
Qi-gong

MI EVOLUCIÓN LABORAL

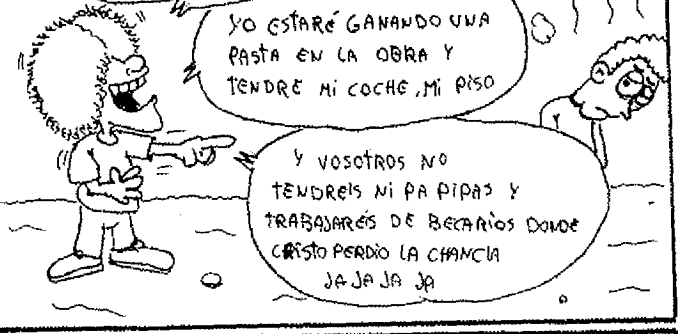
Por Christian Muñoz
"Ges II vespra"



HACE YA MUCHO TIEMPO, YO ERA UN NIÑO COMO CUALQUIER OTRO, Y TENÍA LAS TÍPICAS CONVERSACIONES DE QUE IBAN A SER DE MAYORES



PUES MIENTRAS VOSOTROS ESTUDBAIS Y OS TENÉIS QUE BUSCAR LA VIDA PARA PAGAR, TRABAJANDO DE CAMAREROS MAL PAGADOS



AÑOS MÁS TARDE CUANDO TERMINÉ LA ESCUELA SIN GRADUADO NI NÁ ERA FACILÍSIMO ENCONTRAR TRABAJO...



Y ASÍ CONSEGUÍ MI PRIMER TRABAJO ME PAGABAN UNA PASTA POR ESTAR 8h. SENTADO VIENDO PASAR CAJITAS DE PLASTICO



LAS COSAS ME IBAN BIEN, GANABA DINERO TENÍA MI COCHE, MI PISO, LOS BANCOS ME DABAN TODO LO QUE QUERÍA...

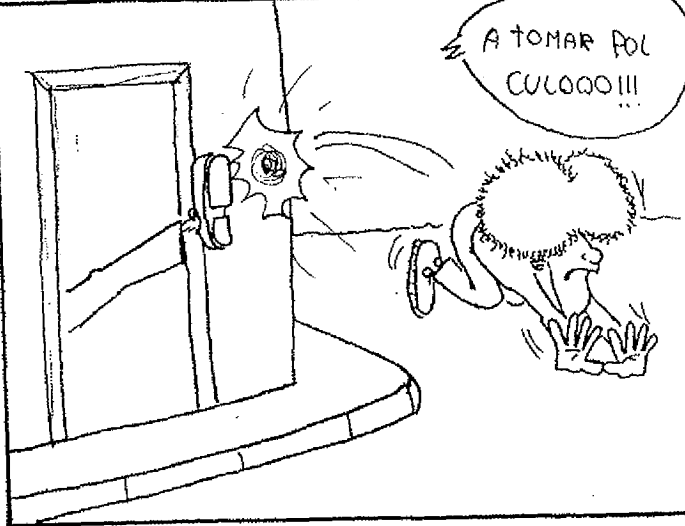
BANCO ALZIRA POCO



DE REPENTE SE EMPEZÓ A EXCHUAR HABLAR DE LA CRISIS QUE IBA A VENIR. TODO EL MUNDO SABÍA QUE SE ESTABA OCIDIENDO ALGO, PERO NADIE LO TOMABA EN SERIO...



Y SIN COMERLO NI BEBERLO APARECIÓ UNA COSA LLAMADA ERG Y ACABÉ DE PATITAS EN LA CALLE DE LA MISMA FORMA QUE ENTRÉ



Y AL IGUAL QUE MUCHOS ESPAÑOLES DECIDÍ PONERME A ESTUDIAR, YA QUE EN DOS AÑOS DE PARO ME DARÍA TIEMPO DE SACARME LA CARRERA DE FÍSICA NUCLEAR "LO MENOS"



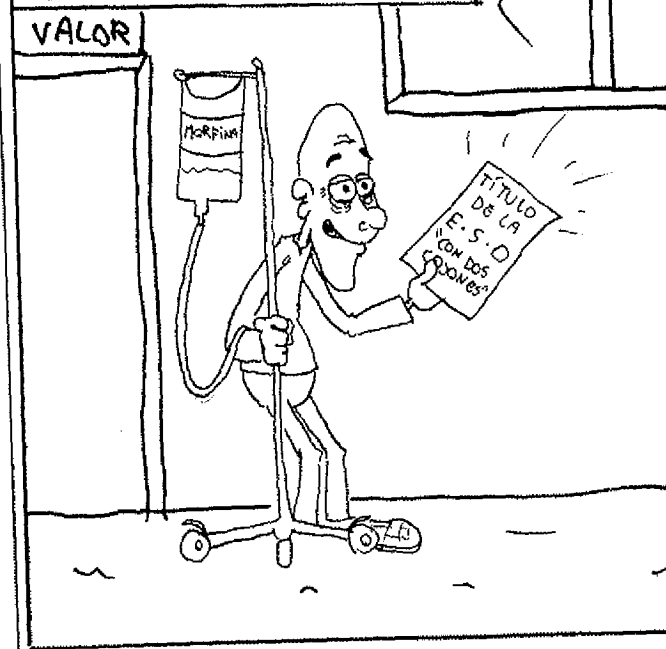
TRES SEMANAS DESPUÉS DE EMPEZAR A ESTUDIAR



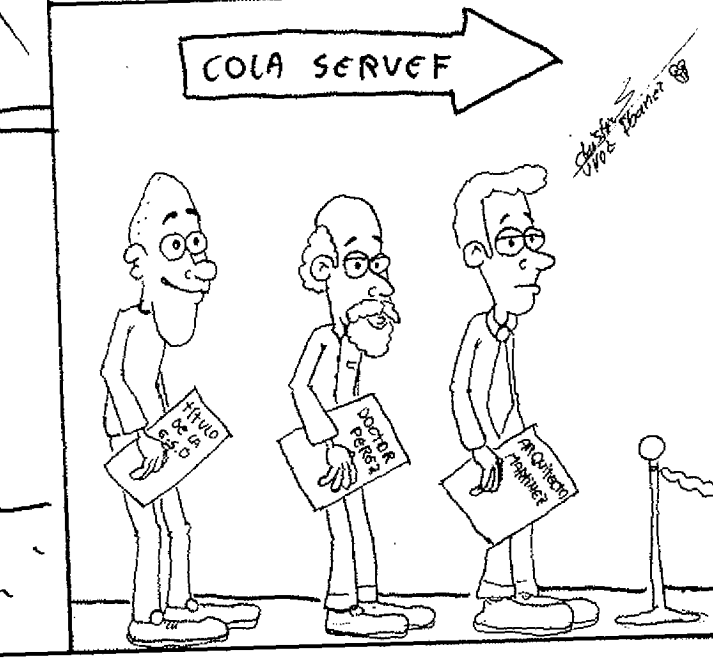
LOS BANCOS QUE ANTES ERAN MIS AMIGOS AHORA SE HACEN LOS LOCOS CUANDO NECESITAS ALGO...



DESPUÉS DE TRES LARGOS AÑOS CONSEGUÍ EL TÍTULO CASI SIN ESFUERZO ALGUNO...



Y AHORA QUE TENGO EL TÍTULO MI FUTURO PINTA MUCHÍSIMO MEJOR...





Dirigido a los profesores
del Centro Enric Valor de Alzira:

Este es un humilde agradecimiento de unos padres que en vuestro comportamiento han encontrado la esperanza tanto tiempo deseada. Merecéis el homenaje de esta familia que reconoce en vuestro trabajo de docencia la inteligencia integradora para con los discapacitados.

Queremos reconocer vuestra labor altruista para con estas personas tan necesitadas de gente como vosotros; porque esto nos conmueve, sois el punto vital de apoyo que les une con la sociedad. Vuestro trabajo les ayuda a crecer, a subsistir, a renovarse y, sobre todo, a superar la indiferencia social.

Viven el menosprecio de su valor y la falta de humanidad, porque nunca nadie se pone en la piel de un discapacitado. Pero vosotros sois protección, empatía y humildad, el confort que une su frágil soledad como alivio al espacio de dolor callado que emana su persona.

La gestión sin medios que realizáis, modificando proyectos especiales con voz dulce y palabras amables, cambiando la filosofía de su vida, sintiéndose protegidos y valorados, esto les hace conocer el valor de la palabra dignidad.

Perpetuar un comportamiento que une cabeza y corazón es el camino solidario que os engrandece y os hace compatibles, este estímulo os obliga a entenderos y realizar la magnificencia del conjunto de vuestros actos; lo cual os hace únicos e irrepetibles, convirtiendo en estímulo el diario renacer de vuestras vidas. Sólo deseamos tener la oportunidad de poder compensar todo el bien recibido de vosotros.

Sintiéndonos deudores de vuestra solidaridad solo nos queda agradeceros toda vuestra abnegada labor y los logros obtenidos.

GRACIAS!!

Familia Sifres

La Contra

LA REVISTA (la més *cool* i súper de les revistes escolars) té el gust de presentar un joc exclusiu per als nostres lectors, un joc d'agudesa mental: el difícil joc de...

Qui fa què?

Això eren quatre persones que arriben a l'escola d'adults demanant informació: (1) un regidor de l'oposició, (2) l'alcaldeessa d'Aizira, (3) una mestra jubilada i (4) un pobre idiota que es mama el dit i es xupla els mocs. Els donem a triar entre estes dos aules per a fer les classes. Endevina a quina aula aniria a parar cadascun d'ells quan es matricule:



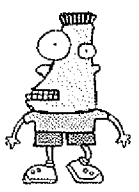
1



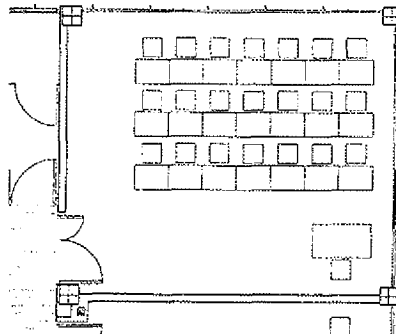
2



3

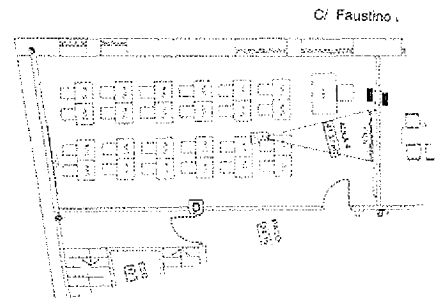


4



Aula A

(que anomenarem "Aula 6", per exemple)



Aula B

(que podem anomenar "L'Autobús" o "la Llonganissa")

- És real.
- Està en un edifici nou, envoltat d'escoles i serveis, amb comunicació ràpida amb la resta de la ciutat i la comarca.
- Hi caben 25 persones còmodament.
- Té sol i llum natural tot l'any.
- Planta baixa: nou escalons.
- Té places d'aparcament gratuïtes a dotzenes en cent metres a la redona.
- Té aire condicionat.
- Té pissarra blanca i negra, projector i ordinador (en funcionament!). Totes les aules en tenen.
- Té connexió a internet. Totes les aules en tenen.

- No existeix: només són unes ratlles en un paper.
- Està en un edifici vell ple de runa, en un carreró fosc i estret.
- Per a 22 persones. Les de l'última fila s'han de portar els prismàtics de casa.
- No hi entra el sol en tot l'any. Llum natural, poca.
- Segona planta: 65 escalons per una escala fosca.
- Places per a aparcar a prop: cap. O siga, ZERO.
- Aire condicionat a nivell de promesa (només preinstal·lació, i ja t'apanyaràs).
- Pissarra blanca i projectors en fase d'estudi.
- Possible connexió a internet (si déu vol i no passa res).

Els alumnes número 1, 2 i 3 trien, naturalment, l'aula A, i allí tindran les classes si abans l'ajuntament no els tira al carrer. La número 4 no va a cap aula: a l'escola d'adults no matriculen persones així.

SOLUCIO

La ReContra

¡Vente pa Alzira, Pepe, la ciudad inteligente!

(hermanada con Borja, Lepe y Jumilla)

Mercado de Navidad Plaza Pere Crespi 6, 7 y 8 Diciembre

Artesanía

Taberna

Carrusel

Alinchables

*Espectáculos y ilusión y buenos
deseos, que no te lo cuenten*



*Organiza:
Ayuntamiento*

Alzira

*El Trovador
675.198.521*

